

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ὕκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Δεκατρεῖς τοῦ Νοεμβρίου,
ἐποχῆς πολυνομβρίου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσα κ' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντοννιά

Ποῦντος ὀγδονταδύο κ' ἑξακόσα,
πλημμύρας συμφοραῖς καὶ χίλια τόσα.

Ἡ ὄρκα λέα καταιγὶς
καὶ τὸ θαλάσσωμα τῆς γῆς.

—
Πέφτε βροχή, πέφτε νερό,
σβύσε καμίνι φλογερό,
σεῖς Στυμφαλλαῖς τούρανοῦ
μὲ τὴν βροντὴ τοῦ κεραυνοῦ
πλημμυρῆσατε τὸν τόπο τὸν βρωμιάρη,
τὸ τοῦ ζυγίζου τὸ νερό μὲ τὸ μαργαριτάρι.

—
Πάρτε τὰ πιζορόμια, τῆς μαρμαρένιας πλάκας,
μὴ βροντοῦν ἀπάνω των σπαθιὰ καὶ σακαράκαις,
πάρτε σωλῆνας τοῦ νεροῦ, πάρτε τοῦ Γκάζ μολύβια,
καμάρια τῆς μάνδρας μας, τοὺς τοίχους, τὰ καλύβια.

—
Πάρτε σκουπίδια σκουπιδιῶν,
βαρέλια καὶ πιθάρια,
πιζέτε βώδια τῶν βωδιῶν,
γαϊδούρια καὶ μουλάρια.

—
κατρακυλήσατε μέσα 'στῆς γῆς τὸ στρώμα,
πλάσατε τὰ γάλατα, κάτω τὰ μανσωλεῖα,
πλάσατε τοὺς δρόμους μας καὶ γδάρετε τὸ χῶμα
χωρὶς ἀνασκαφαῖς ἀρχαῖα μεγαλεῖα.

—
πλάσα, μάνιζε σὲ τούτη τὴν ἀντάρα,
καὶ τὸ 'δικό σου βογγητό
νὰ πνίγη κάθε κοπετό,
κάθε φωνῆς λαχτάρα.

—
οἱ τοῦ κόσμου χαλαστή, σὺ, κεραυνέ, κατέβα,
καὶ μέσα 'στ' ἄλλα ξαφνικά
κάψε τῆς γῆς τὰ σωθικά,
φωτρώση λάχανο, κοκκινογοῦλι, ρέβα.

—
Λάμπε, φωτιά τῆς ἀστραπῆς,
καὶ σχίσε τὸ σκοτάδι,

νὰ 'δῶ γιαλὸ τῆς προκοπῆς
τὸ ξέφρακτο ρημάδι.

—
Ὡ Περικλέτο φουκαῖ,
νέα πλημμύρας συμφορὰ,
νερό κατεπλημμύρησε
τὰ θεῖα μας ἐδάφη,
κ' ἄφθονο ξαναμύρισε
τῶν κεραυνῶν τὸ θεῖαφι.

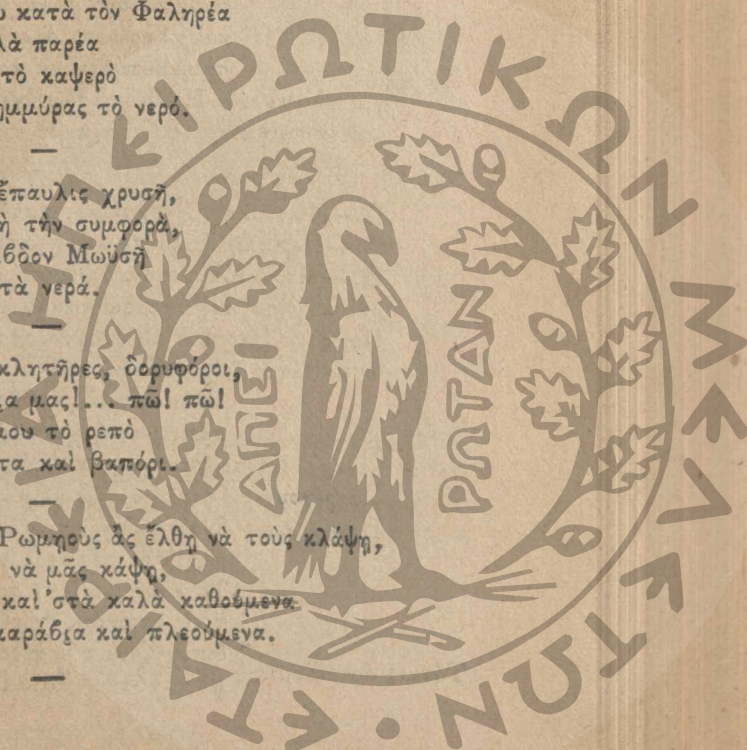
—
Γιὰ κύτταζε, βρε Περικλῆ... τὸ κλασικὸ τὸ χῶμα
ἐθάφη κατακόκκινο, 'ντροπῆς ἐπῆρε χρῶμα.
Πνιγμένο βλέπω γύρω μου τὸν κάθε μαχαλᾶ,
νεροποντῆς ἀλαλαγμοὶ καὶ κουμπουριαῖς καὶ φρίκαις,
ἡ λάσπη γίνεται βουνό καὶ 'στὴν κορφή 'ψηλὰ
καθίζει τὸ Ρωμαῖκο καὶ διαλαλεῖ τῆς νίκαις.

—
Κυττάζω καὶ τὸ σπῆτι μου κατὰ τὸν Φαληρέα
μ' ἄλλα πολλὰ παρέα
νὰ κολυμπᾷ τὸ καψερό
μὲς 'στῆς πλημμύρας τὸ νερό.

—
Μὴ φεύγης, ἔπαυλις χρυσῇ,
βάστα σ' αὐτὴ τὴν συμφορὰ,
δῶστε μου ράβδον Μωϋσῆ
νὰ διασχίσω τὰ νερά.

—
Συνδράμετέ με, γείτονες, κλητῆρες, δορυφόροι,
ὦχ! συμφορέλια μας!... πῶ! πῶ!
καὶ τὸ 'δικό μου τὸ ρεπό
πάει νὰ γίνη κότσο, γολέτα καὶ βαπόρι.

—
Καθεὶς τοὺς μαύρους τοὺς Ρωμηοὺς ἄς ἔλθῃ νὰ τοὺς κλάψῃ,
ἐμεῖς ἐπεριμέναμε κομήτης νὰ μᾶς κάψῃ,
κ' ἦλθε τουλοῦμι τὸ νερό, καὶ 'στὰ καλά καθομένα
ἔγινέχανε τὰ σπῆτια μας καράβια καὶ πλεούμενα.

Γιὰ κύτταξε, βρε Περικλή, κι' ἔνα σταυρὸ 'στὸ κύμα,
ποῦ τὸ λευκὸν ἐστόλιζε τοῦ Καραϊσκού μνημα.
Μαζὶ μὲ τοῦτον 'στὰ νερά κι' ἄλλων σταυροὺς εὐρίσκω,
ποῦ τὴν κοιλιὰ μας ἔμαθαν νὰ παίζῃ Καραϊσκο.

Γιὰ 'δὲς τί κόκκινος πηλὸς,
γιὰ 'δὲς τί κόκκινος γιालὸς,
εἶναι νὰ 'ποῦμε δηλαδὴ σὰν θάλασσα νεκρά,
ποῦ μέσα της καμμιᾶς ζωῆς τὸ φύτρο δὲν φυτρώνει,
ποῦ μόνον ἀπὸ 'πάνω της ἀκούς κοράκων κρᾶ
κι' ὅ,τι σφριγᾷ 'στὰ βάθη της τὸ σβύνει, τὸ νεκρόνει.

Εἶναι νὰ 'ποῦμε δηλαδὴ σὰν θάλασσα νεκρά,
ποῦ μέσα της καμμιᾶς ζωῆς τὸ φύτρο δὲν φυτρώνει,
ποῦ μόνον ἀπὸ 'πάνω της ἀκούς κοράκων κρᾶ
κι' ὅ,τι σφριγᾷ 'στὰ βάθη της τὸ σβύνει, τὸ νεκρόνει.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω σου τί νέο ξαφνικό!
τῆς δόξης τὰ ναυάγια καθεὶς περισυλλέγει,
πάνε καὶ δώδεκ' ἄλογα 'στὸ Πυροβολικό,
ἔπесе καὶ τὰ 'πλάκωσε τὰ δύστυχα μιὰ στέγη.

Πῶς τὰ κλαίω τὰ καυμένα,
νάτα κάτω 'ξαπλωμένα.
Τί τοὺς ἔγραψεν ἡ τύχη!...
δὲν θὰ τ' ἀφυπνίσουν ἡχοὶ
τῶν σαλπίγγων, τῶν τυμπάνων,
δὲν θὰ τρέχουν, δὲν θ' ἀφρίζουν,
καὶ τὴν γῆν δὲν θὰ κοπρίζουν
τῶν κλεινῶν κοπροστεφάνων.

'Απ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ πάντα γαῦρα ρεύματα βροχῶν,
δὲν θ' ἀκούσουν πλέον βρόντους, δὲν θ' ἴδουν καπνοὺς μαχῶν,
καὶ 'στοὺς νέους μας πολέμους δὲν θὰ πάρουν τὰ βουνὰ
καὶ κανόνια δὲν θὰ σύρουν ὄρεινὰ καὶ πεδινά.

Νὰ μ' ἐκεῖνα καὶ πολλὰς
γαϊδουρίσiais κεφαλαῖς,
ὅμως κύτταξε καὶ βώδια,
ποῦχουν δρὸ μονάχα πόδια,
καὶ πληρόνουν ὁλοένα
σὰν κουτάβια τὰ καυμένα
γιὰ ν' ἀρμέγουν Βοεθόδοι τῶν 'γελάδων τὸ βυζὶ
καὶ νὰ πνίγωνται τὰ δόλια μὲ τετράποδα μαζὶ.

Π. — Φασουλῇ, βοήθησέ με, καὶ 'στ' ἀλήθεια θὰ πνιγῶ...
Φ. — Περικλή, βοήθησέ με, γιατί πνίγομαι κι' ἐγώ.
Π. — Μούσκεψαν τὰ σπέρματά μου, πάνε κάλτσαις καὶ πα-
καὶ τὰ μέσα καὶ τὰ πέζω τᾶκανε τὸ ρεῦμα λούτσα. [ποῦτσα,
Ποιὸς τὸ 'πίστευε καὶ τοῦτο τέτοια γῆ νὰ θαλασσοῦσῃ;
Φ. — Βάστα 'λίγο, Περικλέτο... κάποιος θάλθῃ νὰ μᾶς σώσῃ.
Βλέπω τρεῖς καββαλάρεις,
τρεῖς μας ἄρχοντας ὥραιους,
νὰ κι' ὁ Κόντε Θεοτόκης κι' ὁ Βουδούρης κι' ὁ Θανάσης
διατρέχουν μὲ φοράδες τῶν χειμάρρων τὰς ἐκτάσεις.
Π. —
Ναί, κι' ἐγὼ τοὺς διακρίνω
μὲς 'στὸ πέλαιος ἐκεῖνο.
Τί χαρά μας!... ἀπὸ πέρα
τρεῖς ἵπποταί, τρεῖς ἵππεις
διασχίζουν τὸν ἄερα
μὲ ταχύτητ' ἀστραπῆς.

Κύτταξέ τους... πλήρεις θάρρους
δίνουν 'στ' ἄλογα φτερά,
διασχίζουν τοὺς χειμάρρους,
δρασκελίζουν τὰ νερά.

Κύτταξέ τους μὲ φοράδες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τυφῶνος,
ἐν τῷ μέσῳ τῆς βροχῆς,
καὶ στεναζ' ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Ναυτικού Ποσειδῶνος
'Αχαμνῶν δυστυχῆς.

Κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης, μὴ περίλυποι θρηνητῆ,
κι' ἂν σὰς πνίγῃ νέα μπόρα
ὅμως φθάνουν Κυβερνήται
καὶ θὰ λάβουν μέτρα τώρα.

Κάθε πούρος Κυβερνήτης δίδει βοηθείας χεῖρα
καὶ μᾶς κάνει τὸν σωτήρα,
κι' αὐθωρε στρατεύει βρέμων
καὶ τὴν φύσιν συνταράττων
ἐναντίον τῶν ἀνέμων,
ἐναντίον τῶν ὑδάτων.

Φ. — Καλῶς τοὺς καββαλάρηδες,
ποῦ 'λίγο θ' ἀνασάνουν
μὲ τούτους οἱ σαλιάρηδες,
κι' ἐπιτροπὰς θὰ κάνουν.

Καββάλα φέρνουν τὸ καλὸ
σὲ συμφορὰς ἡμέρα,
καββάλα μπαίνουν 'στὸ γιालὸ,
καββάλα πᾶν 'στὴν ξέρα.

Καββάλ' ἀκοῦν τοὺς στεναγμοὺς
τοῦ κάθε νοικοκύρη,
καββάλα βλέπουν τοὺς πνιγμοὺς
τοῦ κάθε κακομοίρη.

Καββάλα τρέχουν κι' ἔλεον ἀστέγους ψωμοζήτη,
καββάλα τόσων ποταμῶν διευθετοῦν τὰς κοίτας,
καββάλα ρίχνουν μιὰ ματιὰ
'στὸ πέλαιος τὸ φλογερὸ,
καββάλα μέσα 'στὴ φωτιά,
καββάλα μέσα 'στὸ νερό.

Καββάλ' ἀκοῦν τοῦ ραχατιοῦ
γιαρὲ καὶ σαμπαῖ,
καββάλα πᾶν τοῦ Παλατιοῦ
νὰ φᾶνε τὸ φαῖ.

Καββάλα κάνουν γιὰ πολλὰ τρικούβερτη κουθέντα,
καββάλα 'στὰ Συμβούλια καὶ μὲς 'στὰ Παραλαμνῆ,
καββάλα κι' ὅταν δανεικὸ χρυσάφι μᾶς θαμβῶνῃ,
καββάλα κι' ὅταν ρίχνουμε μουφλούζικο κανόνι.

Καββάλα κι' ὅταν Τουρκαλᾶς μᾶς κυνηγᾷ φασάκι
κι' ὅταν μὲ βούλα κόκκινη βουλώνεται τὸ κράτος,
καββάλα κι' ὅταν σέρνωμε
κουρέλια κατὰ γῆς,
καββάλα κι' ὅταν πέρνωμε
σπαλέταις τῆς φυγῆς.

Καββάλα σώζουν τὰ κορμιά
μὲ νόμων μαραφέτια,
καββάλα δίνουν τὰ ψωμιά,
καββάλα τὰ ρουφετῖα.

Καββάλα τρέφουν τοὺς λιγνοὺς,
λιγναίνουν τοὺς θρεμμένους,
καββάλα βρέχουν τοὺς στεγνοὺς,
στεγνώνουν τοὺς βρεγμένους.

Φωνὴ τοῦ Κόντη λιγυρὰ
μὲς 'στῆς πλημμύρας τὰ νερά.

Τᾶλογο τᾶλογο, νερὸ φουσκώνει,
πλημμύρα 'χήμεξε καὶ μᾶς πλακώνει.
Τᾶλογο τᾶλογο νὰ καββαλίσω,
πέτρα δὲν μένει 'στὴν ἄλλη πέτρα,
κι' ὅλοι φονάζουνε 'μπροστὰ καὶ 'πίσω:
«γιαμὰ, κύρ Κόντη, νὰ λάβῃς μέτρα».

Τώρα 'ξυπνήσανε καὶ 'πῆραν κάθο,
τί μέτρα θέλετε γιαμὰ νὰ λάβω;
'Εσεῖς δὲν 'σκούζατε τόσον καιρὸ
νερὸ πῶς θέλετε;... νὰ τὸ νερό.
Σᾶς ἤλθε μπόλικο μὲ τὸ τουλοῦμι
καὶ παραγέμισε κάθε λαγοῦμι.

Τᾶλογο τᾶλογο νὰ πάρω φόρα,
δὲν μᾶς ξανάγινε μιὰ τέτοια μπόρα.
Μὲ τὸν Θανάση μου καὶ τὸν Βουδούρη
ἀκούω γύρω μου κόσμο μουρμούρη.

'Αβάντι, τζόγιας μου, καὶ πλάγι πλάγι
νὰ ταξειδέψωμε στεριὰς πελάγι.
'Αβάντι, τζόγιας μου, κι' οἱ τρεῖς ἀλίστα,
στραπατσάριστηκαν τὰ μανιφέστα,
τὰ νομοσχέδια κι' αὐτὰ σκορπᾶνε,
νερὰ τὰ 'πῆρνε καὶ πάνε πάνε.

Κάζο μεγάλο, παιδιὰ, μᾶς 'βόρνε,
ὅλα μὲ κόκκινη λάσπη γεμάτα,
τὴν τριαινὰ σου σήνω, Ναυτίκε,
κι' αὐτὸ τὸ πέλαιος ἐδῶ σταμάτα.

Ντουνιᾶς ἀπένταρος βρεγμένος κλαίει,
ἄγνε Σπυρίδωνα, γιαμὰ βοήθα,
καὶ τὸ Κουβέρνο μας βλέπω νὰ πλεῖ
'πάνω 'στὰ κύματα σὰν κολοκύθα.

Ὁ Βουδούρης μὲς τὸν δάλον
τρίαινα γιὰ μέγαν πάλλων.

Πανόραμα μοναδικό,
νίλα καὶ πόλεις καὶ χωριά...

τί θρίαμβος γιὰ Ναυτικό
γιαλός νὰ γίνη κι' ἡ στεριά.

Μέσα σὲ τέτοιους χαλασμούς
καὶ σὲ νερῶν κατακλυσμούς
δὲν ξέρεις τί νὰ κάνης,
τὸν μπούσουλα τὸν χάνεις.

Εἶμαι 'στὸν ρόλο μου, παιδιά... ψυχὴ μου πανηγύρι...
'στὸν ἔππον τὸν θαλάσσιον καθβάλα πηλαῶ,
βάστα καλὰ τὴν σκότα μας, Κόντῃ Καραβοκύρη,
ρίχτε βαθειὰ τῆς ἄγκουραις 'στῆς ξέρας τὸν γιαλό.

Γιαλός ἐδῶ, γιαλός κι' ἐκεῖ,
γεῖά σας, ναυμάχοι Ναυτικοί,
καλὰ τὸ λὲν πῶς οἱ Ρωμηοὶ γιὰ θάλασσα σφριγοῦν,
μὲς 'στὸ νερὸ 'γεννήθηκαν, σὲ τοῦτο θὰ πνιγοῦν.

'Αφήστε τώρα τοὺς γιαλοὺς καὶ σὲ στεριάς πλημμύραις
ἐλάτε, πετροκάραβα καὶ γυμνασίῳ μοίραις.
'Ἐγὼ μὲ τὰ πληρώματα καὶ μὲ τοὺς βαθμοφόρους,
φωτιὰ 'στῆς καμινάδες,
ἔγινε νὰ καθαντζάρωμε τῆς γῆς τοὺς Καθοντόρους
καὶ τοὺς Καβομαλιζάδες.

'Ἐγὼ καὶ μᾶς εὐρήκανε κακῆς φουρτούνας ὥραις,
ἔγινε νὰ τὸ περάσωμε καὶ τοῦτο τὸ κανάλι,
βγάλτε καὶ τῆς ἀθάναις τῆς κανονιοφόραις,
τὴν Ἄλφα μας, τὴν Βῆτα μας, τὴν Γάμα καὶ τὴν ἄλλη.

Τόσο νερὸ, τόση βροχὴ
τί βάλαμο γιὰ τὴν ψυχὴ
κάθε Σεβδὰχ θαλασσινοῦ...
ἔγινε, δελφίνα, κι' ἔξω νοῦ.

Κι' ἐκεῖνον τὸν Μισοῦλη μας, καράβι ταξειδιάρικο
κι' ἀλήθεια κανακάρικο,
ποῦ 'πῆρε μπάλα τὸν ντουιῶ
καὶ πλέει τὸν Ἀτλαντικόν,
θὰ τὸ προστάξω μὲ πανιὰ
νὰ πλεύσῃ καὶ τὸν Ἀττικόν.

Εὐταξίας ὁ Θανάσης ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.

'Εγὼ μ' ἐνὸς παππᾶ παιδί
καὶ ξέρω τὸ πᾶ θοῦ γὰ δί,
κι' ἂν ἱερέως δὲν φορῶ καὶ διάκου πετραχῆλι
μὰ καὶ μὲ φράγκικο κοστὺμ εἰς ἕχον ψάλλω πλάγιον :
« ἄλαλα καὶ τρίς ἄλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ τοῦ Κουβέρνου δὲν ὕμνουν καθένα σώστην ἅγιον. »

'Υμνεῖτω κι' αἰνεσάτω νῦν πνοὴ πνιγμένων πᾶσα,
θάλασσα καὶ τὰ γράμματα, θάλασσα καὶ τὰ ράσσα.

Ἰδέτε μύλους μυλωθρῶν,
ιδέτε πόντον ἐρυθρόν,
καὶ δεῦτε ψάλλετε καὶ σῆς
μὲς 'στὴν σκαφίδα τὴν σαθράν :
« σταυρὸν χαράξας Μωϋσῆς
διέταξε τὴν Ἐρυθράν. »

Φ. — Δὲν 'στὸλεγα, βρέ Περικλῆ, πῶς θὰ σωθοῦμε πάλι
σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι;
Κι' ἂν φρικαλέα καταιγὶς
σὲ παρασύρῃ καὶ πνιγῇ,
θᾶλλθουν οἱ Κυβερνήται μας νὰ λάβουν κάποιο μέτρο,
κι' ἀφόβως τότε, μασκαρᾶ,
περίπατο μὲς 'στὰ νερά
θὰ κάνης σὰν τὸν Πέτρο.

Αὐτοὶ σκορποῦν 'στοὺς κοπετοὺς
τὴν ἀφειδῇ των συνδρομῇ...
δόξα, θυμίαμα γι' αὐτοὺς,
τρὶς ἀλληλουῖα κι' ἄμην.

Οἱ παπαφίγκοι μᾶйна καὶ τῶν μοιρῶν οἱ φλόκοι,
μὴ λαίλαπας τρομάζετε, θυέλλας καὶ τυφῶνας,
καὶ σὺ, Θανάση, πρέσβευε τῇ Κόντῃ-Θεοτόκῃ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Γεῦμα δυναδελφικὸν δημοδιογραφικόν.

Εἰς τὴν Μινέρβα τὴν γνωστὴ μεγάλο φαγοπότι,
καλαμαράδες ἐκλεκτοὶ κι' ἐφημερίδων πρῶτοι
γεῦμα λαμπρὸν παρέθεσαν 'στοῦ Μονιτέρ τὸν Βέλλη,
πολύτιμον συνάδελφον ἐν Κωνσταντινουπόλει,
φαιδρότης, γέλοιο, χάχανα, λεπτῶν σκωμμάτων βέλη,
καὶ πνεῦμα χαριέστατον κατεσπινθηροβόλει.

'Ο Μπάμπης προσεφώνησε, καλαμπουριῶν Ἀττίλας,
τὸ ρεῦμα των τὸρμητικῶν πρὸς ὦραν ἀναστείλας,
κι' ὁ Βέλλης ἀντεφώνησε σπιρτόζος καὶ γοργός
κι' ἔχασκαν γύρω πρόσωπα σπιρτόζα καὶ στωμίλα,
κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος, ὁ πρῶην Ὑπουργός,
ἐπιπεσὼν ἀνόρεκτος 'στ' ἀχλάδια καὶ 'στὰ μήλα.

Οὐ μὴν προπόσεις ἔκαμαν καλαμαράδες κι' ἄλλοι
κι' ἄφροὶ σαμπάνιας ἔρραναν τοὺς Μπέννετ τῆς Παλλάδος,
μόνον ὁ μπέστιας Φασουλῆς χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλλῃ
πρησμένος ἐφαντάζετο τὴν δρᾶσιν τῆς Ἑλλάδος.

Τί μάγια 'στὸ Βαριετέ,
ποῦ δὲν ξανάγιναν ποτέ,
τί κινηματοσκόπια, τί νεα πανοράματα,
τί φωνογράφοι θαυμαστοὶ καὶ χίλια τόσα πλάμματα,
ὅπου κινοῦν τὸν θαυμασμὸν ἰθαγενῶν καὶ ξένων
καὶ σαστισμένους κι' ἐκθαμβὸς μὲ στόμα μένεις χαῖνον.

Ἐρατὰ διχηγήματα Χρήστου Χρηστοβάσιλη,
ποῦχει γερὸ κοντύλι,
τῆς ξενιτιᾶς καλούμενα μὲ χροῖμα καὶ μὲ χάρι
κι' ὅλα μυρίζουν ἔλατο καὶ τοῦ βουνοῦ θυμάρη.

'Εβγήκε νέος λόγος Μοσχάκη τοῦ δεινοῦ
μὲ δύναμι καὶ νοῦ,
ποῦ 'στῆς Θεολογίας τὸν εἶπε τὴν Σχολὴν
ὡς ἐναρκτηρίον τοῦ μ' εὐφράδειαν πολλήν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, καρλαπέπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.